

дефіцит висококваліфікованих кадрів для повноцінного розвитку цифрової економіки та цифровізації взагалі.

4. *У сфері електронного уряду та урядування («держава у смартфоні»):* низький рівень автоматизації та цифровізації державних послуг через слабку мотивацію урядових установ (немає повного розуміння потенційної вигоди від тотальної цифровізації).

З метою подолання зазначених проблем на державному рівні перш за все необхідно створити сприятливі умови для навчання та розвитку талановитого молодого покоління в сфері науки, технологій та інновацій, застосовуючи при цьому інноваційні форми організації навчальної, наукової та дослідницької діяльності.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ РЕСПУБЛІКИ ПІВДЕННА КОРЕЯ

Биковська Г.В.

Науковий керівник – Можайкіна Н.В., канд. екон. наук, доцент

За минуле століття республіка Південна Корея пройшла шлях від однієї з найбідніших країн світу до країни з зразковою моделлю економічно розвиненого типу. Саме тому зростає інтерес до економічної стратегії розвитку корейської республіки. Успіх Південної Кореї полягає в правильній оцінці позитивних переваг відкритої економіки, усвідомлення вигод від можливості включення в МПП, в активному залученні ПП, які відкривають можливість використовувати сучасні технології, навички управління і знання необхідні для переходу на інноваційний шлях розвитку.

Південна Корея пройшла роки неймовірних темпів економічного зростання і глобальної інтеграції для того, щоб стати індустріальною економікою на основі високих технологій. Починаючи з 1960-х років економічна програма країни стала базуватися на п'ятирічних економічних планах. Метою економічного розвитку, перш за все, було стимулювання імпортозаміщення промисловості, а також зміцнення експортно-орієнтованих галузей. Розвиток основних галузей в 1960-і роки було орієнтовано на легку промисловість, такі як одяг, текстиль і сумки, в 1970-і роки почали поширюватися на машинобудування, суднобудування і хімічну промисловість. З середини 1980-х років внутрішній ринок став основою економічного зростання: ключовими галузями промисловості були визнані наукомістка електроніка, суднобудування і автомобільна промисловість.

Починаючи з 1980-х років комерційні банки і небанківські фінансові організації були залучені до програми прискорення лібералізації та інтернаціоналізації економіки. Південнокорейський уряд спрямовує зусилля на залучення іноземних інвестицій в країну. Для того щоб зро-

бити економіку країни більш привабливою для іноземних інвестицій, уряд прийняв ряд заходів. Головні цілі – лібералізація капіталу і модернізація ринку обміну валюти.

Серед ключових факторів південнокорейського чуда – висока якість освіти, стимулювання інновацій з боку держави і підтримка інноваційних компаній, простота відкриття і ведення бізнесу. Зокрема, завдяки високій якості освіти, південнокорейська молодь за результатами тесту PISA кілька років тому очолила список країн Організації економічного співробітництва і розвитку (ОЕСР) в області творчого підходу до вирішення проблем.

У Південній Кореї існує чітко кластерізованна система підтримки технологічного підприємництва. Крім інкубаторів і технопарків, створені кілька галузевих кластерів. У кожному з них є свій лідируючий університет, який і є платформою для науково-технологічної діяльності. Головне завдання державою в цьому потоці виявляється потенційний чемпіон, він потрапляє в зону державної підтримки. Таким чином, було створено сильний зв'язок наукової сфери з промисловістю, який носить системний характер, створена розгалужена інфраструктура, яка забезпечує доведення результатів НДДКР до готового продукту, а також просування його на ринок. Тобто повноцінна інноваційна інфраструктура, яка і забезпечила Південній Кореї лідерство серед інноваційних економік світу.

З 2013 р. в республіці Корея реалізується «План дії щодо розвитку креативної економіки». План передбачає створення сприятливого середовища для: розвитку власного бізнесу і забезпечення гарантій захисту креативної діяльності; підтримки розробок інноваційних технологій; залучення міжнародних фахівців та іноземних висококваліфікованих робітників; зміцнення міжнародного співробітництва в сфері науково-технічних розробок і інформаційно-комунікаційних технологій; залучення іноземних інвесторів у створенні високотехнологічних виробництв на території країни. За даними Bloomberg Innovation Index 2015 РК займає перше місце в світі серед 50 найбільш розвинених інноваційних держав.

В Україні ситуація виглядає інакше. Для того, щоб в країні розвивалися інновації, держава повинна бути націлена, перш за все, на поліпшення інвестиційного клімату, реформування податкової системи, дерегуляція економіки та залучення іноземних інвестицій. Найбільш дієвим кроком могло б стати створення розгалуженої мережі ІТ-кластерів в найбільших містах України, які мають гарну інфраструктуру і сильну наукову, технологічну, виробничу бази, що має перспек-

ктиву стати інтегратором для нових ринків. Такими містами є, перш за все, Харків, Львів, Одеса, Миколаїв, Дніпропетровськ. Тут вже створено необхідне науково - індустріальне середовище для розвитку інноваційної економічної системи. Впровадження інноваційних кластерів сприятиме не тільки підвищенню технологічності та конкурентоспроможності існуючого виробництва, але і виходу на нові ринки, розвитку малого і середнього бізнесу, появи нових робочих місць. А значить, підвищиться добробут як окремих міст, так і конкурентоспроможність країни в цілому.

ВПЛИВ МІЖНАРОДНОЇ МІГРАЦІЇ РОБОЧОЇ СИЛИ НА ЕКОНОМІКУ УКРАЇНИ

Круть Д.О.

Науковий керівник – Можайкіна Н.В., канд. екон. наук, доцент

Міграція робочої сили або трудова міграція – це інтернаціональне явище, вплив якого на соціально-економічний розвиток країн постійно зростає, а отже й актуалізує дослідження цього процесу як однієї з форм світових господарських зв'язків. Міжнародна трудова міграція є доволі складним і неоднозначним явищем. Може бути економічним благом, але може також стати критично важливою проблемою для економічної політики країни.

Особливістю міграційної політики України є те, що вона виступає одночасно країною походження, призначення і транзиту трудових мігрантів. Останнє пов'язано з певними труднощами і загрозами для національного розвитку, однак передбачає й нові можливості як для мігрантів так і для економіки країни. Україна є однією з найбільших постачальників робочої сили на європейський простір. Зростання масштабів заробітчанства обумовлено економічними і політичними проблемами в країні, відсутністю робочих місць, бідністю значної частини населення, низьким рівнів трудових доходів українців тощо.

Велика активізація трудової міграції в Україні почалася після здобуття її незалежності – у 2009–2010 рр., а початок наступної хвилі міграційних процесів співпадає з початком бойових дій на Донбасі (2014). Вітчизняні трудові мігранти, як свідчать дослідження вітчизняних науковців, при виїзді за кордон надають перевагу таким країнам як: Польща – 40,7 %, Російська Федерація – 17,8 %, Угорщина – 10,5 %, Молдова – 7,4 %, Білорусь – 5,9 %, Словаччина – 3,2 %, Румунія – 2,9 %, Туреччина – 2,3 %, Єгипет – 1,5 %, Німеччина – 1,3 %, ОАЕ – 0,6 %, Ізраїль – 0,6 %, Італія – 0,5 %, Австрія – 0,5 %, Греція – 0,5 %, інші країни – 3,8 %.